

HOMILIA A LA MISSA CRISMAL

Catedral de Solsona, 11 d'abril de 2022

Em fa molta alegria poder celebrar amb tots vosaltres aquesta Eucaristia, que està carregada de significat. Aquesta Eucaristia expressa d'una manera singular la nostra Església de Solsona. M'alegro molt d'estar envoltat per la major part dels preveres, que són els meus col·laboradors més directes i immediats per fer l'apassionant tasca de continuar proclamant Jesucrist. Amb ells, hi ha els diaques, que tan bon servei presten a la nostra Església. Són, així mateix, amb nosaltres, els nostres seminaristes. És un goig tenir-los aquí, perquè ells ens conviden a mirar el futur de la nostra Església amb esperança. Ens acompanya un bon nombre de membres de la vida consagrada, tant sacerdots com religioses, que amb la seva vida són signe del Regne de Déu i estímul per viure la santedat a què són cridats tots els cristians. I, sobretot, hi sou vosaltres, els laics, alguns vinguts de les diferents parròquies de la nostra Diòcesi. Vosaltres sou veritables protagonistes a la vida i missió de l'Església. Sense vosaltres no seria possible anunciar Jesucrist en aquesta terra.

El do del sacerdoti

Som en una celebració particularment significativa perquè està vinculada de manera especial a la Pasqua del Senyor. La Missa Crismal és una celebració pròpia del Dijous Sant, encara que per raons pastorals l'hàgim avançat aquest matí. Forma part de la celebració del misteri immens d'amor expressat per Jesucrist a la Cena pasqual. En ella Jesús hi va voler regalar el do de l'Eucaristia i del sacerdoti.

Avui donem especialment gràcies al Senyor perquè ha volgut comptar amb "homes d'aquest poble" que perpetuen el seu lliurament preparant el convit pasqual, presidint en l'amor el poble de Déu, alimentant-lo amb la Paraula i enfortint-lo amb els sacraments (cf. Prefaci). Vosaltres, sacerdots, sou un do extraordinari de Déu per a aquesta Església. Per la imposició de les mans heu estat configurats amb Jesucrist; com ell, heu estat ungits per l'Esperit i enviats a proclamar la Bona Nova a tots els homes (cf. Evangeli). En breus moments renovareu les promeses fetes el dia de la vostra ordenació. Us preguntaré, una vegada més, si voleu unir-vos més fortament a Jesucrist i renunciar a vosaltres mateixos, per així ser sacerdots seus. I direu que sí, que amb la seva ajuda voleu viure sempre lliurats al Senyor. Hi ha res més gran? No pas en aquest món.

Jo comparteixo amb vosaltres un mateix sacerdoti i una mateixa missió. I puc dir que, com va escriure Sant Agustí, "si d'una banda m'espanta allò que soc per a vosaltres, de l'altra em consola allò que soc amb vosaltres" (Sermó 340, 1). Per això és tan significatiu per a mi aquest moment. És la meva trobada amb els preveres de la Diòcesi. Experiment l'escalf de la nostra comunió i de la vostra amistat, així com també els vostres treballs per conduir fins a Jesucrist a les persones de les parròquies i comunitats que teniu encomanades.

Aquesta celebració m'ofereix l'oportunitat d'agrair-vos personalment, en públic, el vostre treball de cada dia, silencios, eficaç, alegre, generós. Poques vegades el sacerdot rep el reconeixement pel seu lliurament, ni ho feu per ser reconeguts. Ho faig també en nom de l'Església Diocesana. En aquest dia demano al Senyor que em mantingui proper a vosaltres, i estic segur, per altra banda, que Ell encoratja, cada matí, els vostres passos. Us dic amb fermesa que val la pena lliurar la vida per aquest Poble. Jesús la va donar sense mesura.

Sacerdots per evangelitzar

El profeta proclamava amb goig la presència sobre ell de l'Esperit de Déu. "L'Esperit del Senyor reposa sobre meu, perquè el Senyor m'ha ungit". Quan Jesús llegeix aquest text a la Sinagoga del seu poble, també sent sobre si la presència de l'Esperit i proclama que aquella Escripura Santa es compleix en Ell, que ha estat ungit per l'Esperit. Amb aquesta mateixa certesa es desperta cada dia el sacerdot: "L'Esperit del Senyor reposa sobre meu". L'Esperit ens va cobrir amb la seva ombra al diaconat i després va desplegar la seva força en l'ordenació de prevere.

L'Esperit va ungir tot el nostre ésser per evangelitzar, "per portar la bona notícia". La nostra vida només té sentit quan posem tot el nostre ésser al servei de l'Evangeli. L'Esperit ens ha ungit per enviar-nos, per posar-nos en sortida. Ell segueix empenyent la vida del ministre perquè no es tanqui en si mateix, ni tampoc a la seva parròquia o al seu petit grup, sinó que miri sempre més enllà, com Jesús, i li fan mal tants homes i dones que caminen com a ovelles sense pastor (cf. Mc 6, 34), sense saber on adreçar-se.

Ens esperen molts homes i dones de Solsona. Esperen la nostra paraula i el testimoni de la nostra vida. No ens podem quedar a la riba, sinó que ens hem de llançar a la mar. Això ens exigeix abandonar la seguretat del que sempre es va fer així i no témer arriscar-nos per poder portar a tots, especialment els més pobres, un missatge d'esperança. Val la pena gastar la nostra vida cridant -com fa l'Apocalipsi- que Crist és l'Alfa i l'Omega, que ens va estimar i ens ha alliberat dels nostres pecats (cf. Segona lectura).

Per això cal que la nostra vida segueixi exhalant el perfum de l'Evangeli, la bona olor de Crist. Tot el que som ha de fer olor de Crist, l'Ungit amb Esperit i poder (cf. Hech 10, 38). Que les nostres paraules ajudin els homes a estimar Jesucrist; que les nostres actituds els condueixin a l'únic Pastor; que les nostres accions facilitin la trobada amb Ell. Encara que hagin passat 20, 30 o 40 anys de l'ordenació, la nostra vida ha de continuar exhalant el perfum del crisma com el primer dia. Som, en paraules d'Isaïes, "un poble que el Senyor ha beneït", per traspuar l'olor de l'Esperit.

Estimats sacerdots de Solsona. Anem plegats en aquesta tasca. Naveguem a la mateixa barca; treballem a la mateixa vinya, una vinya que no és nostra, sinó de Déu. Treballar a la vinya exigeix deixar de banda les diferències entre nosaltres i treballar conjuntament, perquè la tasca és molt àmplia i els obrers pocs (cf. Mt 9, 37). Podem i hem de créixer en la comunió, perquè de la mateixa manera que el Senyor va enviar

als Dotze “de dos en dos” (Mc 6, 7), també Ell ens ha enviat a nosaltres, com a presbiteri d'aquesta Diòcesi, a sembrar l'Evangelí en aquesta illa. Per això hem d'afavorir tot allò que faciliti la comunió entre nosaltres, aprenent a treballar uns al costat dels altres.

Al costat del poble de Déu

Ara bé, la nostra consagració i la nostra missió no s'entenen sense el poble de Déu. Som part d'aquest poble. La mentalitat clerical, que tantes vegades denuncia el nostre Papa, ens pot portar a separar-nos del poble i considerar-nos una casta a part. Hem d'aprendre el valor de caminar al costat dels altres, en una Església que vol avançar decididament pel camí de la sinodalitat . Això implica augmentar la nostra capacitat d'escolta per acollir la novetat de Déu, donar el protagonisme que correspon a tots els membres del poble de Déu i mantindre sempre les portes obertes, perquè ningú no quedi fora, perquè tothom se senti a casa i hi pugui participar. Sobretot és important que no creguem que tenim totes les respostes i que sapiguem escoltar els nostres germans i aprendre de la seva experiència de fe .

Som a l'últim tram de la fase diocesana del Sínode, que conclourem el mes proper amb una trobada diocesana. Llavors, presentarem les nostres propostes com a Diòcesi i la conclusió dels nostres treballs, però amb això no es tancarà tot, perquè continuarà quedant pendent la tasca de créixer com a Església que viu la comunió, que fa real i concreta la participació i en què tot batejat se sent protagonista de la missió. Per part nostra, hem de sentir-nos propers al poble de Déu, tenint en compte que, com ha dit el Papa “el poble ens demana pastors del poble i no clergues d'Estat o “professionals d'allò sagrat”; pastors que sàpiguen de compassió, d'oportunitat; homes amb coratge capaços d'aturar-se davant el caigut i estendre la seva mà; homes contemplatius que en la proximitat amb el seu poble puguin anunciar en les nafres del món la força operant de la Resurrecció” (Discurs 17-2-22).

Acció de gràcies i oració

A vosaltres, germans, que ens acompanyeu en aquesta celebració, us demano que pregueu sovint a Déu donant gràcies pels vostres sacerdots, que són un do extraordinari del Pare i que demaneu per ells, perquè no defalleixin en les dificultats i es mantinguin fidels a la missió. Cal que preguem també per les vocacions al sacerdocí, perquè molts joves escoltin la crida que Déu continua dirigint. La nostra Església necessita aquest gran do que el Senyor ens concedeix i que hem d'implorar constantment: persones que consagrin tota la vida al servei de Crist, homes d'aquest poble que participin de la seva missió perquè ungits per l'Esperit siguin pregoners de l'Evangelí amb la seva paraula i amb la seva vida. Que el Senyor segueixi beneint la nostra Església de Solsona amb sants i bons sacerdots perquè la bona olor del crisma, que ens disposem a consagrar, arribi a tothom.

HOMILÍA MISSA CRISMAL

Catedral de Solsona, 11 de abril de 2022

Me da mucha alegría poder celebrar con todos vosotros esta Eucaristía, que está cargada de significado. En ella se expresa de una manera singular nuestra Iglesia de Solsona. Me alegro mucho de estar rodeado por la mayor parte de los sacerdotes, que son mis colaboradores más directos e inmediatos para realizar la apasionante tarea de seguir proclamando a Jesucristo. Junto a ellos, están los diáconos, que tan buen servicio prestan a nuestra Iglesia. Están, así mismo, con nosotros nuestros seminaristas. Es un gozo tenerlos aquí, porque ellos nos invitan a mirar al futuro de nuestra Iglesia con esperanza. Nos acompaña un buen número de miembros de la vida consagrada, tanto sacerdotes como religiosas, que con su vida son signo del Reino de Dios y estímulo para vivir la santidad a la que todos son llamados todos los cristianos. Y, sobre todo, estáis vosotros, los laicos, algunos venidos de las distintas parroquias de nuestra Diócesis. Vosotros sois verdaderos protagonistas en la vida y misión de la Iglesia. Sin vosotros no será posible anunciar a Jesucristo en esta tierra.

El don del sacerdocio

Estamos en una celebración particularmente significativa porque está vinculada de manera especial a la Pascua del Señor. La Misa Crismal es una celebración propia del Jueves Santo, aunque por razones pastorales la hayamos adelantado a esta mañana. Forma parte de la celebración del misterio inmenso de amor expresado por Jesucristo en la Cena pascual. En ella, Jesús quiso regalarnos el don de la Eucaristía y del sacerdocio.

Hoy damos especialmente gracias al Señor porque ha querido contar con “hombres de este pueblo” que perpetúan su entrega preparando el banquete pascual, presidiendo en el amor al pueblo de Dios, alimentándolo con la Palabra y fortaleciéndolo con los sacramentos (cf. Prefacio). Vosotros, sacerdotes, sois un don extraordinario de Dios para esta Iglesia. Por la imposición de las manos habéis sido configurados con Jesucristo; como él, habéis sido unguidos por el Espíritu y enviados a proclamar la Buena Nueva a todos los hombres (cf. Evangelio). Dentro de unos momentos renovaréis las promesas hechas el día de vuestra ordenación. Os preguntaré, una vez más, si queréis uniros más fuertemente a Jesucristo y renunciar a vosotros mismos, para de esta manera ser sacerdotes suyos. Y diréis que sí, que con su ayuda queréis vivir siempre entregados al Señor. ¿Hay algo más grande? No en este mundo.

Yo comparto con vosotros un mismo sacerdocio y una misma misión. Y puedo decir que, como escribió San Agustín, “si por un lado me aterroriza lo que soy para vosotros, por otro me consuela lo que soy con vosotros” (Sermón 340, 1). Por eso es tan significativo para mí este momento. Es mi encuentro con los presbíteros de la Diócesis. Experimento el calor de nuestra comunión y de vuestra amistad, así como también

vuestros afanes por conducir hasta Jesucristo a las personas de las parroquias y comunidades que tenéis encomendadas.

Esta celebración me ofrece la oportunidad agradeceros personalmente, en público, vuestro trabajo de cada día, silencioso, eficaz, alegre, generoso. Pocas veces el sacerdote recibe el reconocimiento por su entrega, ni lo hacéis para que sea reconocida. Lo hago también en nombre de la Iglesia Diocesana. En este día le pido al Señor que me mantenga cercano a vosotros, y sé, por otra parte, que Él alienta, cada mañana, vuestros pasos. Os digo con firmeza que merece la pena entregar la vida por este Pueblo. Jesús la dio sin medida.

Sacerdotes para evangelizar

El profeta proclamaba con gozo la presencia sobre él del Espíritu de Dios. “El Espíritu del Señor está sobre mí, Él me ha ungido”. Cuando Jesús lee este texto en la Sinagoga de su pueblo, también siente sobre sí la presencia del Espíritu y proclama que aquella Escritura Santa se cumple en Él, que ha sido ungido por el Espíritu. Con esta misma certeza se despierta cada día el sacerdote: “El Espíritu del Señor está sobre mí”. El Espíritu nos cubrió con su sombra en el diaconado y después desplegó su fuerza en la ordenación de presbítero.

El Espíritu ungió todo nuestro ser para evangelizar, “para dar la buena noticia”. Nuestra vida sólo tiene sentido cuando ponemos todo nuestro ser al servicio del Evangelio. El Espíritu nos ha ungido para enviarnos, para ponernos en salida. Él sigue empujando la vida del ministro para que no se cierre en sí mismo, ni tampoco en su parroquia o en su pequeño grupo, sino que mire siempre más allá, como Jesús, y le duelan tantos hombres y mujeres que andan como ovejas sin pastor (cf. Mc 6, 34), sin saber a dónde dirigirse.

Nos esperan muchos hombres y mujeres de Solsona. Esperan nuestra palabra y el testimonio de nuestra vida. No podemos quedarnos a la orilla, sino que hemos de lanzarnos a la mar. Esto nos exige abandonar la seguridad de lo que siempre se hizo así y no temer arriesgarnos para poder llevar a todos, especialmente a los más pobres, un mensaje de esperanza. Vale la pena gastar nuestra vida gritando -como hace el Apocalipsis- que Cristo es el Alfa y la Omega, que nos amó y nos libró de nuestros pecados (cf. Segunda lectura).

Para eso es preciso que nuestra vida siga despidiendo el perfume del Evangelio, el buen olor de Cristo. Todo lo que somos debe oler a Cristo, el Ungido con Espíritu y poder (cf. Hech 10, 38). Que nuestras palabras ayuden a los hombres a amar a Jesucristo; que nuestras actitudes les conduzcan al único Pastor; que nuestras acciones faciliten el encuentro con Él. Aunque hayan pasado 20, 30 o 40 años de la ordenación, nuestra vida debe seguir exhalando el perfume del crisma como el primer día. Somos, en palabras de Isaías, “la estirpe que bendijo el Señor”, para rezumar el olor del Espíritu.

Queridos sacerdotes de Solsona. Estamos juntos en esta tarea. Navegamos en la misma barca; trabajamos en la misma viña, una viña que no es nuestra, sino de Dios. Trabajar en la viña exige dejar de lado las diferencias entre nosotros y trabajar conjuntamente, porque la tarea es muy amplia y los obreros pocos (cf. Mt 9, 37). Podemos y debemos crecer en la comunión, porque de la misma manera que el Señor envió a los Doce “de dos en dos” (Mc 6, 7), también Él nos ha enviado a nosotros, como presbiterio de esta Diócesis, a sembrar el Evangelio en esta tierra. Debemos por ello favorecer todo lo que facilite la comunión entre nosotros, aprendiendo a trabajar unos junto a otros.

Junto al pueblo de Dios

Ahora bien, nuestra consagración y misión no se entiende sin el pueblo de Dios. Somos parte de este pueblo. La mentalidad clerical, que tantas veces denuncia nuestro Papa, puede llevarnos a separarnos del pueblo y considerarnos una casta aparte. Hemos de aprender el valor de caminar junto a los demás, en una Iglesia que quiere avanzar decididamente por el camino de la sinodalidad. Esto implica aumentar nuestra capacidad de escucha para acoger la novedad de Dios, dar el protagonismo que corresponde a todos los miembros del pueblo de Dios y mantener las puertas abiertas, para que nadie quede fuera, para que todos se sientan en casa y puedan participar. Sobre todo es importante que no creamos que tenemos todas las respuestas y que sepamos escuchar a nuestros hermanos y aprender de su experiencia de fe.

Estamos en el último tramo de la fase diocesana del Sínodo, que concluiremos el mes próximo con un encuentro diocesano. Presentaremos nuestras propuestas como Diócesis y la conclusión de nuestros trabajos, pero con ello no se cerrará todo, porque seguirá quedando pendiente la tarea de crecer como Iglesia que vive la comunión, que hacer real y concreta la participación y en la que todo bautizado se siente protagonista de la misión. Por nuestra parte, hemos de sentirnos cercanos al pueblo de Dios, teniendo en cuenta que, como ha dicho el Papa, “el poble ens demana pastors del poble i no clergues d’Estat o “professionals d’allò sagrat”; pastors que sàpiguen de compassió, d’oportunitat; homes amb coratge capaços d’aturar-se davant el caigut i estendre la seva mà; homes contemplatius que en la proximitat amb el seu poble puguin anunciar en les nafres del món la força operant de la Resurrecció”.

Acción de gracias y oración

A vosotros, hermanos, que nos acompañáis en esta celebración, os pido que oréis con frecuencia a Dios dando gracias por vuestros sacerdotes, que son un don extraordinario del Padre y que pidáis por ellos, para que no desfallezcan en las dificultades y se mantengan fieles a la misión. Es necesario que oremos también por las vocaciones al sacerdocio, para que muchos jóvenes escuchen la llamada que Dios sigue dirigiendo. Nuestra Iglesia necesita ese gran don que el Señor nos concede y que debemos implorar constantemente: personas que consagren toda su vida al servicio de Cristo, hombres de este pueblo que participen de su misión para que ungidos por el Espíritu sean pregoneros del Evangelio con su palabra y con su vida. Que el Señor siga

bendiciendo a nuestra Iglesia de Solsona con santos y buenos sacerdotes para que el buen olor del crisma, que nos disponemos a consagrar, alcance a todos.